

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 4. marec 2019, številka 2, letnik VIII

Obiskali so nas Junaki

Naporne priprave na Cankarjevo tekmovanje

Lažje je, če si stvari, ki nas težijo, zaupamo

Projekt Naša mala knjižnica

Dežela viskija

Ples ni samo abstraktno gibanje

Obisk Narodne galerije

Tehnologija nam pogosto krade dragoceni čas

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2018/19, 4. marec 2019, številka 2, letnik VIII

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Eva Bezgovšek, Ana Cvibošek, Maruša Maček, Nina Videc, Lara Pavčnik, Eva Založnik, Petra Žumer, Emma Šmerc, Jerneja Žužek

Naslovnica: Vita Nemec

Podlaga strani: Špela Videc

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

NOČ BRANJA IN ASTRONOMIJE

Obiskali so nas Junaki

Najprej smo prišli v šolo. Po zbiranju smo odšli na malico. Po njej smo pripravili učilnice za spanje. Sledila je večerja. Kot vsako leto smo tudi letos jedli špagete z bolonjsko omako in solato. Hrana mi je bila všeč.

Po večerji smo si ogledali teleskope, izvedeli različne zadeve o zvezdah in nasploh o astronomiji. Bilo mi je všeč, saj sem se veliko naučila. Nato so nekateri šli na šolsko igrišče opazovat zvezde, drugi smo šli v Knjižnico Laško. Tam smo reševali kviz. Kmalu so za nami prišli še ostali učenci, ki so pred tem opazovali nebo na šolskem igrišču.

V knjižnici mi je bilo najbolj všeč, saj je prišla gledališka skupina Junaki. Njeni člani so mi bili všeč, ker imam rada umetnost. Razdelili so nas v skupine. Tekmovali smo. Moja skupina pri vseh stvareh ni bila najboljša, a smo se kljub temu zelo zabavali. Potem so nas ponovno razdelili v skupine. Naša je dobila za vodjo oziroma režiserko Ulo, ki mi je

bila od vseh Junakov najbolj všeč. Naša zgodba je imela naslov Moj dežnik je lahko balon. Igrala sem očeta.

Po končanih predstavah smo se malo posladkali, nato je sledil odhod v šolo. Pripravili smo se za spanje in začeli brati knjige. Kljub temu da sem nameravala prebrati celo knjigo, je nisem. Raje smo se pogovarjali, čeprav sem vmes tudi brala. Mislili smo, da bomo prebedeli celo noč, a ni šlo. Ne vem, kdaj sem zaspala.

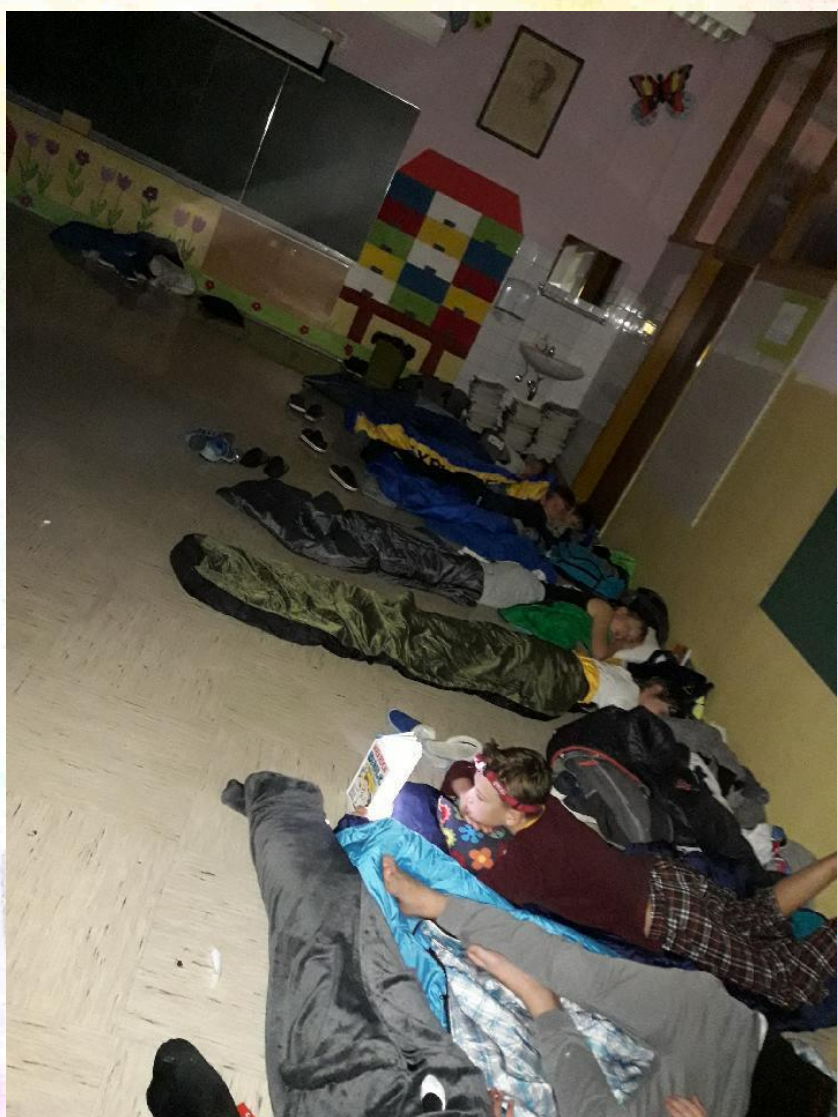
Zjutraj je bilo zelo smešno, saj nas je učiteljica zbudila s Kekčevo pesmijo. Kasneje smo šli v telovadnico, kjer smo spoznavali karate. Na žalost se opoldne noč branja končala. Bilo mi je zelo všeč in uživala sem v družbi prijateljev.

*Eva Bezgovšek
Foto: Darja Polšak*

FOTOREPORTAŽA

Pestro dogajanje

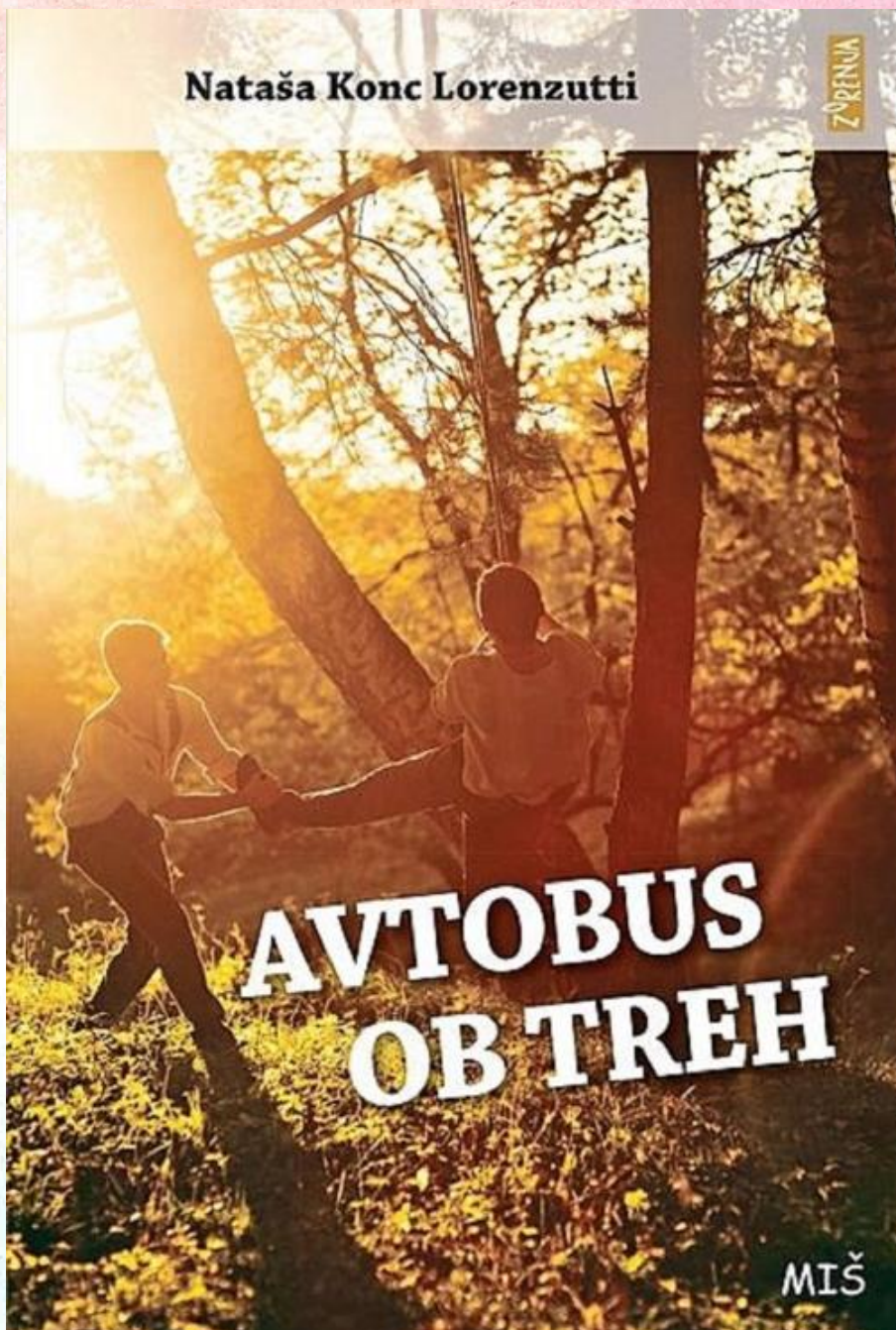

Foto: Darja Polšak

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Naporne priprave in razveseljiv rezultat

Tako kot prejšnja leta sem se tudi letos prijavila na Cankarjevo tekmovanje. Na spletu sem poiskala, katere knjige je treba prebrati za šesti in sedmi razred. Bili sta dve knjigi – Avtobus ob treh in Solzice.

Prebrala sem obe in naredila miselne vzorce obnov. Tudi v šoli smo imeli priprave. Dobili smo učne liste in se o knjigah pogovarjali. Doma sem pisala kratke obnove in na spletu iskala podatke o avtorjih. Da bi si izmenjevali znanje, sva se s sošolko pogovarjali o vsebini knjig. Pred tekmovanjem nisem bila prepričana, ali sem dovolj pripravljena. Imela sem tremo. Na prvi pogled so se mi naloge zdele zahtevne. Malo sem pomislila, nato sem začela pisati. Ko sem oddala liste, nisem imela prav dobrega občutka. Čez nekaj dni smo na spletu poiskali rezultate, vendar do javne objave po zvočniku v šoli nisem vedela, ali sem priznanje dobila. V primerjavi s prejšnjimi leti sem za to tekmovanje letos morala vložiti veliko več truda. Zato sem bila veliko bolj vesela, ker sem dobila priznanje.

Avtobus ob treh je mladinska povest o odraščanju, prijateljstvu in prvi ljubezni. Zgodba pripoveduje o najstnikih Urošu in Tinetu. Uroš je iz Ljubljane in se odpravi na počitnice k družini mamine prijateljice. Tam se spoprijatelji s Tinetom. Skupaj preživljata dneve v naravi, plavata v Soči in paseta koze. Velikokrat tudi tekmujeta in se pogovarjata o dekletih. Urošu umre oče, zato se mora navaditi na maminega novega partnerja. Z njim se ne razume, zato se ves čas prepirata. V zgodbi resno zboli tudi Tinetov oče. To Tineta in Uroša še tesneje poveže. Uroš Tinetu ves čas stoji ob strani in ga spodbuja. Oče kasneje ozdravi in tako je vez med prijateljema samo še močnejša.

Odlomek iz knjige

Ampak Josip, ta je nekaj posebnega. Ne samo zaveden državljan, tudi zaveden šofer! Nobenemu drugemu ne dovoli voziti svojega avtobusa, videl sem ga, kako se je enkrat stepel na postaji, ko je prišel njegov kolega Frančko iz družbe za avtobusne prevoze, da bi ga zamenjal. Ni mu pustil, če verjameš ali ne. Ravsala sta se kot svetovna prvaka v rokoborbi. »Pa če umrem,« je tulil Josip in vlekel kolega stran od svojega avtobusa, »bom to vozilo peljal sam!« Ne vem, kako je to misli, da bi mrtev vozil ... Dve sosednji vasi sta se natepli tja dol, bilo je kot na fuzbal tekmi.

Ana Cvibošek

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Lažje je, če si stvari, ki nas težijo, zaupamo

Knjigo Kit na plaži je napisal Vinko Möderndorfer. Rodil se je 22. septembra v Celju. Tam je obiskoval šolo. Šolanje je nadaljeval na AGRFT. Za svoja tako pesniška kot pripovedna besedila je dobil veliko nagrad in pohval. Deluje kot pesnik, pisatelj, režiser filmov ... Za knjigo Kit na plaži je prejel nagrado desetnica. Ta knjiga je bila tudi uvrščena v projekt Rastem s knjigo, zato jo je imel možnost prebrati vsak sedmošolec v šolskem letu 2016/17.

Glavna junakinja zgodbe je Nika. Je zelo vedoželjna, radovedna in pametna najstnica. Po karakterju je zelo podobna svojemu očetu, medtem ko se z mamo ne ujame najbolj. Z družino se iz Francije preseli v manjše mesto, kjer obiskuje šolo samo zadnje leto. Učenci jo zelo dobro sprejmejo in kmalu se dobro razumejo. Med njenimi prijatelji je Petra, ki je nevoščljiva Niki zaradi njenih uspehov. Barbka večino časa piše kratka sporočila in zelo redko kaj pove, vendar se z Niko zelo dobro razume. Aleks je bolj počasen pri učenju, zaostal je kar dve leti, zato mu Nika po pouku priskoči na pomoč. Matevž ima psa Joška in velikokrat reče stvari, ki jih ne želi povedati naglas. Milan je zelo nadarjen didžej.

S starši ima Nika na prvi pogled zelo dober odnos, a ko se s pomočjo knjige povezujemo z glavno osebo, vidimo, da ni čisto tako. Vsak ima svoje skrivnosti, pri čemer to skrivnost pisatelj skrbno varuje in je ne izda kar takoj ... Gre za Nikinega brata Igorja, ki ima downov sindrom, kar pomeni, da ima dodaten 21. kromosom. Posledice tega so motnje v duševnem in telesnem razvoju. Skozi zgodbo opazimo, da se Nika svojega brata sramuje, zato svojih prijateljev nikoli ne povabi domov. Vedno najde kakšen izgovor, da ne morejo priti k njej. Nika noče biti zelo povprečna, pri čemer nas pisatelj nagovarja, da to ni dobro. Če hočemo napredovati, se moramo razlikovati. Nika noče razočarati staršev, zato hoče biti v vsem popolna. Skozi zgodbo se to opazi, ko načrtuje pobeg od doma, za katerega navdihne še Barbko. Tudi ona ima težko življenje, saj misli, da je doma nihče ne posluša in se ne pogovarja z njo.

Ko prijatelji izvedo za Igorja, se Niki zdi, da se ji je podrl svet. Ne ve, kaj jo bo čakalo, ko se bo vrnila v šolo. Obravnavali so jo drugače, deležna je bila posmehovanja in drugih stvari, ki so jo žalostile. Čim prej je zapustila šolo in odšla domov. Kot vsak otrok si tudi Nika želi biti normalna in seveda bogata. Največji preobrat v

zgodbi doživi prav ona, saj noče sprejeti nenormalnosti drugih. Neko noč se odloči, da bo pobegnila od doma. Spakira svoje stvari, a ko je pri vratih, jo nekdo zmoti. Igor. Strah jo je, da bi Igorjev hrup, ki ga povzroči, zbudil očeta in mater. Tega seveda noče, zato na odhod pripravi tudi Igorja. S težavo ga obleče. Z bratom se odpravita na plažo, kjer se nekaj časa sprehajata, nato Igor postane grozno utrujen. Niko začne zelo skrbeti, saj ima poleg downovega sindroma tudi sladkorno bolezen. Nika ne ve, kaj naj stori. Spomni se, da sta doma oče in mama takoj vedela, kaj mu je, in sta mu dala inzulin. Niki je postalo žal, da se ni več posvečala težavam, ki jih je imel Igor. Bil je pretežek, da bi ga sama odpeljala domov v takšnem stanju. Stekla je čez cesto in edina številka, ki jo je imela pri sebi, je bila številka učitelja za klavir. Nika je bila presenečena, da se ji je sredi noči oglasil in bil pripravljen priti po njo in Igorja. In res, z avtom in s svojim dekletom je prišel po Niko in Igorja ter ju odpeljal domov. Tam so bile že prižgane vse luči, zato je Nika sklepala, da starša že vesta.

Na srečo je bil Igor samo zelo utrujen, zato je bilo vse dobro. Nika se je odpravila spat. Naslednje jutro se je zbudila šele popoldne, v spodnjem nadstropju je zaslišala Igorja, mamo in očeta, ki so veselo klepetali. Tako se jim je pridružila in skupaj so pojedli zajtrk. Po zajtrku je pri vratih zazvonilo, bili so Nikini prijatelji. Zelo neprijetno ji je bilo, a je vseeno odprla vrata. Že na obrazih se jim je videlo, da so žalostni. Ko so povedali, da je Barbka v bolnišnici zaradi poskusa samomora, so se skupaj odločili, da jo bodo odšli obiskat. Kmalu so spet postali najboljši prijatelji. Nika in ostali so le sprejeli drugačnost in tako so se še bolj povezali.

Sporočilo dela Kit na plaži mi je zelo všeč. Že knjiga mi je zelo všeč, saj s pomočjo zgodbe vidimo, da je vsak normalen, vendar se vseeno razlikujemo, kar je zelo dobro. Sporočilo knjige je

tudi, da je lažje, če si stvari, ki nas težijo, zaupamo in jih delimo drug z drugim, saj tako slabe kot dobre stvari lažje premagamo. Že naslov zgodbe bralca pritegne k branju knjige, je metaforičen. Ima več pomenov. Eden od teh je, da

znanstveniki še zdaj ne vedo, zakaj pridejo kiti sami umret na plažo. Zgodba je zelo dobra in bi jo priporočala tako mladim kot malo starejšim bralcem, saj res pusti pečat v duši.

Maruša Maček

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Pozornost v obliki čokolade in jabolk

Cankarjevo tekmovanje za osmi in deveti razred na šolski ravni je bilo v tem šolskem letu 11. decembra. Priprave so se začele dokaj zgodaj, da smo se v tem času uspeli dobro pripraviti. Imeli smo jih zjutraj pred začetkom pouka.

Letos smo se na tekmovanju razpisali o knjigi Kit na plaži, katere avtor je Vinko Möderndorfer. Ta knjiga je bila leta 2016/17 vključena v projekt Rastem s knjigo, kar pomeni, da jo je v tistem šolskem letu dobil vsak sedmošolec.

Učiteljica Romana Juvan nas je skrbno pripravljala na tekmovanje. Sestavljala nam je delovne liste, s katerimi nam je omogočila lažje priprave. Razjasnila nam je potek tekmovanja, kaj se zahteva od nas in kako je to potekalo prejšnja leta. Prebrati smo morali knjigo Kit na plaži, ki govori o najstnici Niki. Ta je čisto povprečna, kot pravi sama, vendar pred svojimi prijatelji skriva veliko skrivnost ... To skrivnost avtor skrbno skriva in je ne razkrije takoj, kar bralce še bolj pritegne k branju Nikine dogodivščine. Knjiga ima zelo lepo vsebino, zato jo priporočam prav vsem bralcem.

Šolsko tekmovanje je bilo organizirano kar v naši šoli, in sicer v učilnici slovenščina 2. Tekmovanje je bilo ločeno za učence predmetne in razredne stopnje. Na vratih učilnice je bil izobešen list, na katerem so bila zapisana imena udeležencev, kdaj tekmovanje poteka in kje. Tekmovanje je trajalo devetdeset minut. Meni je čas zelo hitro minil, saj ko sem enkrat začela pisati, se skorajda nisem mogla ustaviti. Rezultate tekmovanja smo izvedeli s pomočjo spleta. Trije tekmovalci smo imeli dovolj točk in smo se uvrstili na državno tekmovanje. Tako so se začele priprave na Cankarjevo tekmovanje naslednje stopnje. Morali smo imeti znanje prvotne knjige, torej Kita na plaži, poleg tega smo morali prebrati še knjigo Ivana Cankarja z naslovom Moje življenje.

To je dokaj zahtevna knjiga za razumevanje, in sicer zaradi vseh starinskih izrazov, zato je bilo vse malenkost težje. To tekmovanje je bilo 23. januarja 2019. S šolskim kombijem smo se odpravili v Mozirje, kjer je bilo državno tekmovanje. Na poti so me začeli izdajati živci, saj nisem bila prepričana, kaj me bo tam čakalo, ali bom vedela, kaj pisati, ali bom razumela, kaj zahtevajo od mene ... Vse to in še več je v tistem trenutku rojilo po moji glavi. Ko smo prispeli, smo si ogledali uvodno predstavo, kar nas je vse malo sprostito, še prej smo si ogledali razpored učencev po posameznih učilnicah in se podpisali. Zatem smo se počasi odpravili do učilnic, kjer so nas prijazno sprejeli drugi učitelji. Predvsem pozorno je bilo, da so nas na mizah pričakali čokolade in jabolka, kar nas je zelo razveselilo. Učitelji so nam razdelili papirje, na katere smo začeli prešerno pisati. Tekmovanje je trajalo devetdeset minut, torej isto kot šolsko. Po tekmovanju smo učenci odšli na zaslužno malico, kjer smo počakali mentorje, ki so si med tem časom razdelili naše spise za popraviljanje. Pot domov mi je hitro minila, čeprav sem bila že zelo lačna in sem komaj čakala na kosilo. Rezultati tekmovanja so bili prav tako objavljeni na spletni strani, kjer smo učenci lahko preverili znanje, ki smo ga izkazali.

Še enkrat bi z veseljem šla tekmovat, saj je to tekmovanje, kjer imaš poleg začrtanega dela tudi nekaj svobode, kar mi je zelo všeč. Zahvalila bi se učiteljici Romani Juvan, ki si je vzela čas za nas in nas ustrezno pripravila na tekmovanje.

Maruša Maček

ŠOLSKA KNJIŽNICA

Čudežni prstan

V petek, 9. novembra 2018, so otroci iz debrskega vrtca ponovno obiskali šolsko knjižnico. Najprej so poslušali pesmico Anice Černej Moj prijatelj Jani, ki je napovedala temo prve pravljice iz projekta Naša mala knjižnica z naslovom Čudežni prstan.

Prebrala sem pravljico, ki je bila zaradi dolžine zahtevna za poslušalce, stare od tri do pet let. Kljub temu so otroci pridno poslušali in si precej zapomnili, kar so dokazali s pripovedovanjem ob ilustracijah v slikanici. Ker je bila operna pevka Ljudmila Krasinc, glavna oseba v pravljici, zelo

Objemi v Vrtcu Debro

Tretje srečanje šolske knjižničarke PŠ Debro in otrok iz debrskega vrtca je bilo 5. decembra 2018. Decembrsko srečanje že tradicionalno organiziramo v avli vrtca. Tudi tokrat so me otroci pričakali v praznično okrašeni avli, ob kaminu, lesenih jelenčkih in novoletni jelki. V vrtec nisem prišla sama. S seboj sem pripeljala štiri šestošolke – Ano, Neli, Tio in Živo, ki obiskujejo knjižničarski krožek in so si zelo želele sodelovati v pravljичnih uricah – ter devetošolko Klaro, ki na vsakem srečanju poskrbi za fotografije.

Najprej sem otrokom predstavila moje pomočnice, nato je Neli prebrala Medvedovo uspavanko pesnika Toneta Pavčka. Sledilo je moje branje pravljice Objemi me, prosim, ki so ga popestrile učenke s kazanjem ilustracij pravljice in z večjim in manjšim plišastim medvedom. Glavna junaka pravljice sta namreč oče medved in sinko medvedek, ki med sprehodom po gozdu delita objeme različnim živalim, na koncu pa

osamljena in je med tekom za pobeglim čudežnim prstanom našla prijatelje, smo se pred koncem druženja pogovorili o prijateljih in prijateljstvu. Otroci so pripovedovali o svojih prijateljih, kaj jim pomenijo in kaj skupaj počnejo.

podelita objem še drug drugemu. Otroci so zbrano spremljali našo pravljico in nekateri so se tako vživeli v zgodbo, da so se po branju začeli objemati. Dobro so znali odgovoriti na vprašanja, ki sem jih postavila ob ilustracijah iz slikanice. Pogovarjali smo se o tem, komu vse oni podelijo objem in kako se ob tem počutijo. Otroci so povedali tudi, da jim je bilo všeč malo drugačno branje pravljice, kot so ga bili navajeni doslej.

Lidija Toplišek

Prijateljstvo, objemi in dobre želje

Imam veliko prijateljev.
Skupaj se igramo v
vrtcu. **Benjamin**
(skupina Luna)

Jaz imam eno najboljšo
prijateljico, ki jo imam
zelo rada. **Ina**
(skupina Luna)

Ko grem spat, vsak dan
objamem svojo igračko.
Tako bolj hitro zaspim.
Sara
(skupina Luna)

Vsem otrokom želim,
da bi se imeli lepo, da
bi imeli mir in ne bi bili
lačni. **Ina** (skupina
Luna)

S prijatelji se igramo,
pogovarjamo, smo
veseli. **Lenart** (skupina
Luna)

Objamem prijatelje v
vrtcu, ki jih imam rada.
Počutim se lepo. **Inja**
(skupina Luna)

Objemamo tiste, ki jih
imamo radi. Počutimo
se dobro. **Benjamin**
(skupina Luna)

Vsem otrokom želim v
novem letu, da bi se
veliko igrali in se imeli
radi. **Lenart**
(skupina Luna)

ŠOLSKA KNJIŽNICA

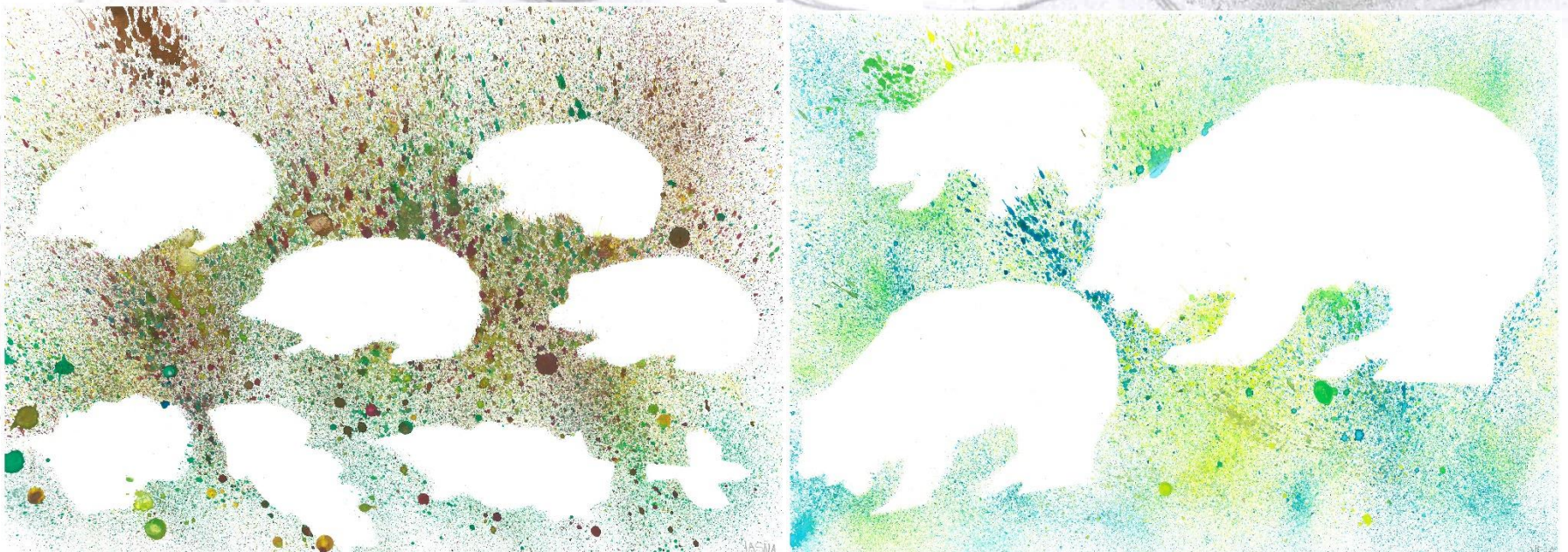
Projekt Naša mala knjižnica

V projektu Naša mala knjižnica učenci 3.b-razreda MŠ Laško sodelujemo že od lani septembra. Pohvaliti moram svoje učence, ki pridno berejo knjige, ki so določene za branje v tem projektu. Kljub temu da so knjige kar zahtevne, je vsak učenec prebral vsaj dve. Nekateri so prebrali tudi vse in jih obnovili.

V projektu se dogajajo še druge zanimive reči, kot je tekmovanje za najdaljši bralni vlakec, za najlepši bralni kotiček. Kot prilogo učenci najprej sami rešujejo Ustvarjalnik 2, v katerem so naloge v povezavi s knjigami, ki jih moramo prebrati.

V januarju nas je razveselil obisk skrbno izdelanega knjižnega junaka Oskarja iz OŠ Starše. Tamkajšnji četrtošolci so nam poslali svojo lutko Oskarja. Mi pa smo se s svojim Oskarjem slikali, še preden je odšel k njim. Zraven smo priložili zvezek, kamor bodo učenci vpisovali svoje dogodke z lutko Oskarjem in se z njim tudi fotografirali.

Ana Cestnik, risbi Jasna Kolar in Neja Deželak

Nina Videc

EVROPSKA VAS

Dežela viskija

V tem delu Kratkočasnika vam bom predstavila nekaj več o deželi, ki jo letos naša šola predstavlja v projektu Evropska vas. To je projekt, ki združuje šole iz Celja in okolice. Vse šole se združijo na veliki prireditvi v začetku maja, kjer vsaka predstavi eno državo Evropske unije. Šola ponavadi predstavi državo z eno točko na odru. Poleg tega se predstavlja na stojnici poleg odra, kjer obiskovalce navdušujejo izdelki otrok, ki predstavljajo državo ali so zanjo značilni. Letos je žreb naši osnovni šoli določil Škotsko.

Škotska je del Velike Britanije, ki leži v zahodni Evropi. Njeno ozemlje zajema severni del Britanskega otočja. Nekaj njenega ozemlja predstavljajo tudi manjši otoki v morjih, ki oblivajo večji otok. Ta morja so del velikega Atlantskega oceana. Meji večinoma na morje, razen na jugu meji na Anglijo, s katero poleg Walesa in Severne Irske tvori Veliko Britanijo.

Nekdaj je bila škotska samostojno kraljestvo, potem se je združila z Anglijo in nastalo je Združeno kraljestvo Velike Britanije. Danes Veliki Britaniji še vedno poveljuje Elizabeta II., ki nima več moči za odločanje, kot jo je imela včasih. saj za državne zadeve skrbi parlament. Škotska himna je »Flower of Scotland«. Škoti plačujejo z denarno valuto, ki se imenuje funt šterling. Po svetu se predstavljajo z zastavo, ki je sestavljena iz belega križa na modri podlagi. Edinburg je njihovo glavno mesto, prav tako je državno prometno središče.

Uradni jeziki te dežele so angleščina in škotska angleščina ter škotščina. Velikost tega dela Velike Britanije je približno 79 tisoč kvadratnih kilometrov. Tam živi približno pet milijonov ljudi, od katerih je skoraj polovica pripadnikov škotske cerkve. V osnovi je krščanska, spremenjeni so le nekateri običaji. Približno trideset odstotkov je ateistov. Rimokatoliška cerkev je prisotna pri petnajstih odstotkih prebivalstva, ostali kristjani predstavljajo približno šest odstotkov prebivalcev. Ostalih ver je približno šest odstotkov.

Veliko prebivalcev ima keltske korenine. Ti so šeststo let pred našim štetjem naselili Britansko otočje iz srednje Evrope. Ostali so Škoti. Škotska plemena so tja prišla z Irske. Ljudje se v teh krajih ukvarjajo predvsem s kmetijstvom in z industrijo. Velik del kmetov se ukvarja predvsem z živinorejo, in sicer z vzgojo tradicionalnega škotskega goveda in z drobnico. Najmočnejša panoga v poljedelstvu je pridelava žita. Naslednja

veja v gospodarstvu – prehrabna industrija – se je razvila ravno zaradi kmetijstva in tudi zaradi zelo razvitega ribištva. Zelo je razvito rudarstvo, saj predstavlja kar deset odstotkov celotne britanske proizvodnje. Večinoma iz podzemlja na površje prinašajo železovo, bakrovo in svinčeno rudo. Prehranska industrija temelji na močnem ribolovu, gojenju škotskega goveda in proizvodnji viskija. Pomembno vlogo ima tudi tekstilna industrija, ki je zaživela z uvažanjem bombaža, kot svojo lastno surovino pa uporabljajo volno. Razvile so se tudi ladjedelniška, kemijska in petroindustrija. Slednja temelji na črpanju nafte in zemeljskega plina in izkopavanju premoga.

Naš svet je pomembno spremenilo tudi nekaj zelo pomembnih Škotov, ki so nam življenje bistveno olajšali s svojimi izumi. Na primer Graham Bell, ki je izumil telefon. Industrijsko revolucijo v 19. stoletju je s svojim izumom parnega stroja povzročil James Watt. Huml je bil izjemno napreden fizik in filozof 18. stoletja. Svetu je Jamesa Bonda v filmu prikazal Sean Connery, medtem ko je Viktorijine slapove v Afriki odkril David Livingston, škotski misijonar.

Škotsko površje je večinoma gorato. Sestavlja ga Škotsko višavje, ki ga delimo na Granpiansko – staro evropsko grudasto gorstvo – in Severozahodno višavje. Ben Nevis je najvišja gora Škotske in tudi Velike Britanije. Visok je le 1.334 m, kljub temu da je svet večinoma zelo gorat. Hribovita pobočja so slabo rodovitna, zato jih poraščajo gozdovi, ki so večinoma mešani in listnati. V dolinah so pogosta tudi močvirja, barja in resovja. Vsa ta močvirna območja so tudi posledica precej deževnega podnebja, ki je značilno za Škotsko. Padavin je celo leto dovolj. Imajo mile zime, saj se temperatura redko spusti pod ledišče, in topla poletja. Razlike med letnimi časi zato niso izrazite. Velika količina padavin se izrazi tudi v velikem številu jezer, katerih površina je zelo velika (tudi 11-kratna velikost našega največjega Bohinjskega jezera). Tudi rek na Škotskem ne manjka, saj njihovo površje prepređa kar 23 rek, pri tem dolžina posameznih ne preseže 200 km.

Ta številna jezera so velika turistična znamenitost, nekatera imajo tudi svoje legende in druge

znamenitosti. Veliko zanimanja povzročata na primer jezero Loch Ness, ki ima v svoji zgodbi veliko skrivnost. Še danes mnogim ljudem buri domišljijo. To je pošast Nessie, njen obstoj ni znanstveno dokazan, posnetih pa je bilo veliko oddaj, slik in filmov o njenem obstoju. Šlo naj bi za veliko vodno pošast, ki živi v jezeru in ga pazi.

Škotska je znana tudi po mnogoterih gradovih, ki privabljajo trume turistov. V njih so urejeni različni muzeji in galerije. Tak je na primer tudi Kelvingrove, ki je po letu 2006, ko je bil prenovljen, postal ena glavnih turističnih zanimivosti. Ob večini drugih graščin so urejeni parki in igrišča za golf. Posebno je igrišče St. Andreus, ki slovi kot najstarejše igrišče za ta šport na svetu. Med znamenitostmi Škotske spada tudi golf, ki naj bi izviral iz te pokrajine.

Znani so tudi po kiltih, dudah in viskiju. Kilti so del narodne noše. To so volnena krila s tartanskimi vzorci, nanje so pripete usnjene torbice. Nosili so jih tudi, ko so se bojevali. Duda so eno najstarejših ljudskih glasbil sveta, izvirale naj bi iz Male Azije. Pozneje so jih prenesli na Škotsko, kjer so se ta glasbila iz velike usnjene vreče z več piščali dodobra usidrale v kulturo naroda. Za tretjo značilnost Škotske so poskrbeli Škotje sami, saj so viski v 5. stoletju menihi kuhali z destilacijo različnih zelišč. To pijačo so v 18. stoletju prepovedali, a je bila njena pridelava kmalu spet dovoljena. Danes poznamo več vrst viskijev, za vse pa je značilno, da imajo od 40 do 43 odstotkov alkohola in da od 10 do 15 let zorijo v hrastovih sodih.

Lara Pavčnik, foto Tatjana Kantardžić

EVROPSKA VAS

Kjer moški nosijo krila in igrajo na dude

Sem učenka devetega razreda. Predstavila vam bom, kako je izgledala druga delovna sobota letošnjega šolskega leta.

Pouk se je začel ob običajnem času, ob 7.45. Začeli smo z malico, potem so učenci odšli v svoje razrede. Prisluhnilo so informacijam, za katere je dobro, da jih vedo o državi, ki jo predstavljamo na Evropski vasi.

Letos je to za našo šolo Škotska, kjer moški nosijo krila in igrajo na dude. Jaz sem šla v 6.a-razred, kjer sem predstavila predstavitev, ki smo jo s sošolkami pripravile posebej za ta dan. V njej je bilo povedano nekaj malega o Škotski in njenih zanimivostih. Vsi razredi – od šestega do devetega – so imeli svoje predstavnike, ki so to predstavitev predstavili. Ta predstavitev je bila bolj geografske narave, sledila ji je zgodovinska, ki jo je za druge predstavnike razreda pripravil učitelj zgodovine Mensud Memić. To predstavitev sem poslušala v svojem razredu. Izvedela sem veliko zanimivosti o škotski zgodovini.

Sledil je kratek odmor, potem smo se razdelili v skupine. Najprej smo imeli nekakšno likovno delavnico, izdelovali smo namreč tradicionalne škotske tartanske vzorce. Ti vzorci so posebni, ker ima vsak klan – del škotske družbe – svoj poseden

vzorec. Najprej nam je učiteljica nekaj povedala o njih, potem smo jih iz kolaža izrezali še sami. Tej delavnici je sledila kuharska urica, saj smo pripravljali pecivo in kuhali poseben črni čaj. Čaj in pecivo sta z domovino viskija povezna preko Anglije, ki je imela kolonije v Indiji, od koder izvira pravi črni čaj. Pecivo je v zgodbo vpadlo, ko so Angleži iz pitja čaja ustvarili običaj, kjer se vsako popoldne zberejo in ob čaju jedo še pecivo. Skupine, v katerih smo delali, so bile majhne, zato smo lahko vsi poskusili vse.

Šolsko dopoldne se je počasi bližalo koncu, zato smo morali svoje izdelke odnesti v avlo na ogled. Tam nismo bili sami, ampak so bili vsi razredi. Nepričakovano so se pridružili še mlajši razredi. Ogledali smo si lahko vse zanimivosti, ki so jih razredi. Posladkali smo se lahko s pecivom in odžejali s črnim čajem.

Tako se je končala naša delovna prigoda. Všeč mi je bilo, ker so bile skupine majhne in smo lahko poskusili delati vse. Prav tako je bilo vzdušje zelo sproščeno, kar nam je zelo ustrezalo.

Lara Pavčnik, risba Eva Založnik

FOTOREPORTAŽA

V znamenju Škotske

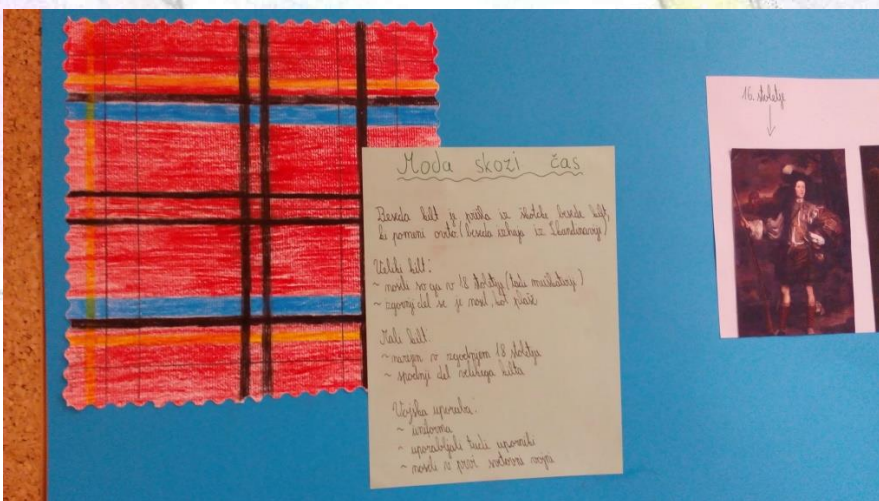

Foto: Brigita Kovač, Biljana Jošovc, Tatjana Kantardžić

PLES

Ples ni samo abstraktno gibanje, je mnogo več

Ples je oblika umetniškega izražanja, sestavljena iz posameznih gibov človeka, pogosto ob ritmu melodiji. Ta umetnost človeka spremlja že od njegovega začetka, zato se je razvilo veliko različnih zvrsti. Meni je najbolj znan sodobni ples, zato vam bom tokrat nekaj napisala o njem in o svoji plesni poti.

Vse skupaj se je začelo dokaj zgodaj. Že v vrtcu sem pri treh letih začela z nekakšnim popotovanjem po plesni dvorani. Plesala sem v plesni skupini z veliko dekleti. Gibanje še verjetno ni bilo čisto po plesni definiciji, saj triletni otroci niso ravno isto kot ljudje, ki se s tem ukvarjajo že celo življenje. To je seveda razumljivo. Da tako majhne otroke pripravijo, da naredijo obrat in se razvrstijo v vrsto, zahteva kar dolgo časa in mirne živce. Naše koreografije so bile na otroško glasbo, prav tako je vedno z nami plesala učiteljica. Zelo dobro se spomnim, kako smo se gibale po pesmi, ki je opisovala pripravo palačink. Vedno se rada spominjam teh trenutkov. Takrat naj bi plesala v okviru Plesnega vala, a potem sem se prepisala v glasbeno šolo na oddelek sodobnega plesa. Začela sem z izjemno učiteljico Špelo Medved, ki me poučuje še danes. Začela sem v predšolski skupini, takrat je bil sistem dela zelo podoben sistemu iz vrtca. Naše plesne urice so postajale vedno bolj odrasle. Počasi smo začele s sodobnim plesom.

To je zvrst, ki se je dodobra razvila v prejšnjem stoletju. Delimo jo na dva dela. Prvi del v ospredje postavlja zgodbo, nekakšen pomen plesa. Pomaga si z glasbo, s kostumi, scenografijo in z vsemi podobnimi pripomočki. Druga zvrst se ukvarja predvsem z gibom in raziskuje njegove zmožnosti. Tako rečeno takšna predstava nima zgodbe.

V laški glasbeni šoli se ukvarjamo predvsem s prvo obliko, torej si najprej zastavimo določeno temo ali kaj bi radi s plesom sporočili. Z leti se je nabralo kar nekaj tem, na katere smo ustvarjali. Vse od veselja, morja, lutk, sanj do mnogih drugih. Ko je tema vsaj malo jasna, začnemo ustvarjati. Začne se večinoma z improvizacijo – gibanjem, ki človeku pride na misel, ko zasliši neko besedo oziroma stavek. Iz tega se razvijejo posamezni solistični materialni prispevki posameznikov h koreografiji. Pri sestavljanju točke ima glavno vlogo koreograf, čigar oči in

možgani morajo biti zelo dobro izurjeni, saj je delo zelo zahtevno. V glavi mora imeti vse – kako se nek delček sklada z miniaturo, kako to izgleda pri gledalcu ali bo gledalec razumel pomen s temi gibi in še mnoge druge podrobnosti. Kostum in scena prideta na vrsto za glasbo, ki se jo dokončno izbere, ko je koreografija že skoraj čisto pripravljena. Vsaka skupina svojo miniaturo predstavi na zaključni produkciji. Vsi plesni deli imajo podobo izhodišče, na primer skupno temo, iz katere izhajajo. To so lahko morje, vesolje in druge zadeve. Vsako leto se zgodi tudi plesna revija za skupine. Tam se predstavijo tako vrtci kot srednje šole. Razdeljeni so v dve skupini – mlajšo in starejšo. Plesna revija ima tri ravni – krajevno, območno in državno. Naši skupini se je že večkrat uspelo prebiti na državno raven. Držana raven je za mlajše predstavitev na prireditvi Pika miga v Velenju, za starejše pa na Živi v Ljubljani. Tam ne gre samo za to, da nastopiš, ampak gre tudi za to, da vidiš ostale in se naučiš kaj novega. Plešemo v okviru glasbene šole, kar pomeni, da po določenem času končamo nižjo glasbeno šolo. Zato imamo tudi ocenjevanja plesne tehnike ob polletju in izpit na koncu šolskega leta tako kot ostali, ki v glasbeni šoli obiskujejo pouk glasbil.

Moja plesna pot v glasbeni šoli se počasi končuje, saj sem v šestem razredu sodobnega plesa, kar je maksimum nižje glasbene šole. Ti popoldnevi, ki sem jih s prijatelji preživela v dvorani, mi bodo za vedno ostali v zelo lepem spominu. Za nadaljevanje plesne poti še nimamo pravega načrta. Skoraj zagotovo ne bom prenehala s tem prelepim športom. Mogoče ne bom obiskovala plesnih ur, a bom vedno vsaj malo zaplesala, ko bom zaslišala kakšno dobro pesem, melodijo ali ritem. Ples ni samo abstraktno gibanje, je mnogo več. Zato uživajmo v njem z vsem telesom in se mu prepustimo, kakršenkoli je, vesel, žalosten, klasičen ... Samo da prihaja iz srca.

Lara Pavčnik

MEGAKVIZ

Narodna galerija

V sredo, 30. januarja, smo učenci OŠ Laško in Rimske Toplice za nagrado pri reševanju Megakviza odšli v Narodno galerijo, da bi si ogledali stalne zbirke, znamenite razstave Ivane Kobilce in da bi reševali naslednji sklop kviza kar pred »živimi umetninami«. Vse to je za nas organizirala Knjižnica Laško. Učenci smo predhodno prav rešili vseh pet sklopov omenjenega kviza. Razstava, ki smo si jo ogledali, je bila posvečena stoletnici Narodne galerije.

Zjutraj smo učenci pojedli malico, se obuli in oblekli. Odhiteli smo na avtobusno postajo pod šolskim igriščem. Tam nas je pobral avtobus, na katerem so nas že pričakovali učenci iz osnovne šole v Rimskih Toplicah. Ustavili smo se tudi pri debrski podružnici, kjer smo pobrali še nekaj učencev. Pot do Ljubljane nam je vsem zelo hitro minila. Ko smo vstopili v galerijo, smo naredili nekaj skupinskih fotografij, nato smo šli odložiti odvečna oblačila in torbe.

Vodički sta nas razdelili v dve skupini. Prva si je ogledala stalno zbirko, druga razstavo Ivane Kobilce. Predstavitvev je bila zelo dobro izpeljana, naučili smo se tudi nekaj uporabnih stvari. Na koncu ogleda smo vsi skupaj sedli v večji prostor, kjer smo si izmenjali podatke. Predstavitvev in galerija sta nam bili vsem zelo všeč, zato bi obisk bi z veseljem še kdaj ponovili.

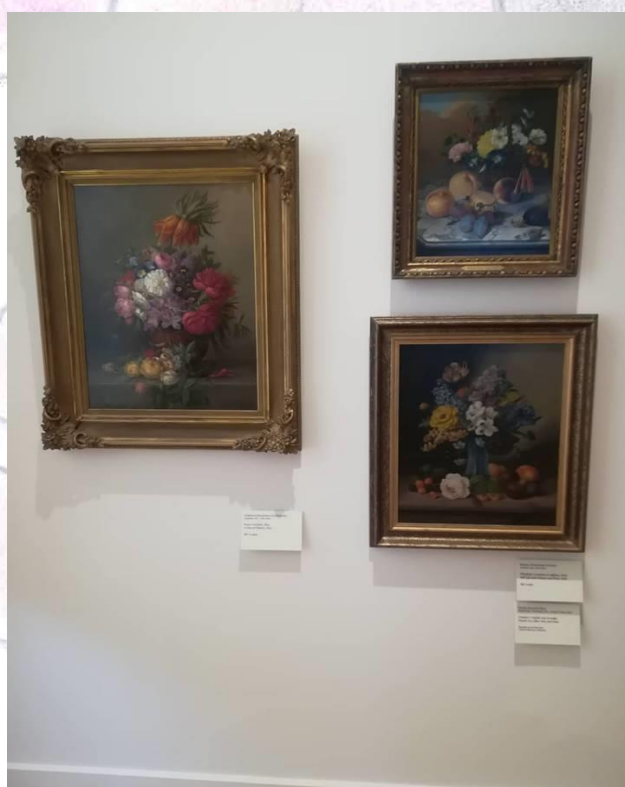

Maruša Maček

FOTOREPORTAŽA

Z veseljem bomo še obiskali Narodno galerijo

Maruša Maček

DAN BREZ TELEFONA

Tehnologija nam pogosto krade dragoceni čas

V naši šoli je bil v petek, 18. januarja, dan brez telefona, kar naj bi predstavljalo neke vrste uvod v teden brez telefona. Namen oziroma sporočilo je, da bi se učenci in učenke bolj povezali, se družili in se nasploh več pogovarjali.

Obiskujemo eno redkih šol, ki med šolskimi odmori dovoljuje uporabo telefonov in drugih elektronskih naprav. Ta dan smo mobilne naprave morali pustiti doma ali smo jih oddali v tajništvu. V primeru kakršnikoli težav nam je bil na voljo stacionarni telefon v tajništvu.

Osnovnošolci se na to idejo nismo odzvali najbolj pozitivno, kar se je odražalo tudi pri vednju, čeprav je šlo samo za en dan, kar ne bi smelo biti težko. Ideja se nam je zdela nepotrebna, saj se kljub običajno dovoljeni uporabi telefonov veliko pogovarjamo, družimo in zabavamo. Nekaj sitnosti je bilo pri opravljanju dežurstva, saj je stenska ura oddaljena od mize dežurnega učenca, nameščena je namreč na sosednjem zidu, to je izven vidnega polja. Dežurni učenec je moral skrbno spremljati čas, da je pravilno opravljal vse dodeljene naloge.

Če pogledamo še z drugega zornega kota, je dandanes veliko tehnologije, ki nas pogosto zasvoji in nam krade veliko dragocenega časa. V določenem trenutku se ne zavedamo, da čas beži mimo nas. Zato je včasih dobro, da se od vse te tehnologije odklopimo in posvetimo dragocen čas realni sedanjosti. Namreč v svetu se je raven zasvojenosti od mobilne tehnologije dvignila in se še bo, če ne bomo nič spremenili. Vse predmete lahko uporabljamo v svojo korist, lahko pa jih tudi zlorablamo v svojo škodo. Tako je tudi s tehnologijo. Ob tako orjaškem napredku digitalne tehnologije komaj opazamo in sledimo vsem negativnim posledicam.

Zato je bila ta prepoved uprabe mobilnih naprav po drugi strani zelo koristna, saj se včasih, kot sem že prej omenila, sploh ne zavemo negativnih posledic, ki pridejo zraven.

Maruša Maček, risba Petra Žumer

MOJ NAROBE SVET

Če bi posoda prala Mano,
če bi oslič jedel teto Ano,
če bi riba ribiča lovila,
če bi lisico kura ulovila,
če bi medved bal se volka,
če hobotnici ne bi zrasla lovka,
če bi mačka pred mišjo bežala,
če bi postelja na otroku spala,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red moj narobe svet.

Emma Šmerc, 5. a PŠ Debro

IVAN

Ivan Cankar

10. maj 1876–11. december 1918

CANKAR

VARISALA; Jurnija Zvezek 4.B

LAŠKO

*Šele ob žaru ljubezni zagleda človek vse mnogoštevilne
črne pege na svoji duši. Nobena ne ostane skrita,
nobena ni pozabljena, niti ena se ne da za zmerom
izbrisati. Spovednik odpušča grehe in daje odvezo,
srce samo pa ne odpusti nikoli in ničesar.*

